

[Gert Petersen]

er der med hensyn til betalingsbalancen angivet en ambitiøs målsætning: underskuddet skal være væk i 1989, påstår regeringen. Det kan man kun tro på, hvis man samtidig tror på mirakler. Det gør regeringen også. Den forudsætter en relativ halvering i forhold til bruttonationalproduktet af vores rentebetaling til udlandet i 1985-89, og den forudsætter mere end en fordobling af overskuddet på vare- og tjenestebalancen i samme tidsrum.

Sagen er imidlertid, at for øjeblikket vokser vores udlandsgæld og dermed vores rentebyrde med rivende hast, samtidig med at Danmark taber markedsandele i en række lande. Kun det voksende salg i USA hindrer en katastrofe, og det voksende salg skyldes den høje dollarkurs. Reduktionen af rentebyrden er til gengæld kun mulig, hvis dollarkursen falder drastisk; så vil vores salg til gengæld gå ned i den eneste region, hvor vi ellers har klaret os godt.

Jeg er glad for at leve i et land med en fri presse, men man må sige, at den forstår at administrere sin frihed.

For nogle år siden, da underskuddet på betalingsbalancen var tæt på det nuværende, men ikke så stort som i dag, kunne man ikke lukke en avis op eller lytte til de elektroniske medier, radio, fjernsyn osv., uden at få at vide, at Danmark befandt sig på afgrundens rand, hvis vi ikke allerede var dumpet ned i afgrunden.

Nu er underskuddet endnu større, men hvem interesserer sig for det? Plastrer Berlingeren sin forside til med katastrofemeldinger? Forudsiger Jyllands-Posten, at nu kører vi ud over afgrunden? Leger Hans Bischoff med sine korthuse i fjernerne for at vise os, at nu ramler det hele? Aldeles ikke. Underskuddet er faktisk større nu, end det var i 1981 og 1982. Hvorfor så denne diskrete behandling af katastrofeudsigterne?

Svaret er enkelt nok: vi har en anden regering. Vi har en god borgerlig regering, sådan som 95 pct. af pressen gerne vil have det, og så skal den ansvarsbevidste del af pressen da ikke skabe panik, vel? Det, der var sort for 3 år siden, er følgelig hvidt i dag. Eller er det? Selvfølgelig er det ikke det, men sandheden er ilde hørt, og sandheden er, at den borgerlige klassepolitik ikke hjælper på disse grundlæggende samfundsøkonomiske problemer. Kapitalens interesser og samfun-

dets interesser er ikke de samme. Det mener man ellers i borgerlige kredse, ikke bare i Danmark, men i hele den vestlige verden. Derfor er den borgerlige lejr i fuld gang med at omskabe de vestlige samfund.

I januar i år spurgte det vesttyske ugeblad Die Zeit i anledning af, at arbejdsløsheden nu sætter rekord i Forbundsrepublikken, om vi er på vej ind i toklassestaten. Spørgsmålet skyldes ikke, at det liberale ugeblad er forfaldet til marxisme. Spørgsmålet blev derimod begrundet med følgende ord:

»Er der tale om samme land? Nogle taler om kraftig økonomisk vækst, om opsving, om optimisme, andre taler om fattigdom, social nedtur og håbløshed. Begge taler om Forbundsrepublikken.«

På samme måde i Danmark. Herinde hører man flertallets repræsentanter fortælle om vækst, opsving og optimisme. Forlader man denne borg og kommer ud i landet, hører man om gryende fattigdom, social nedtur, tiltagende håbløshed. Er det det samme land? Ja, det er det, men denne regering og dens flertal er i færd med at splitte det i to, ligesom Kohlregeringen er ved at gøre det i Forbundsrepublikken.

Men så kommer vil til noget vigtigt. Vi i socialistisk folkeparti tror ikke, at denne sørgelige regerings aktivitet skyldes personlig ondskab eller mangel på indsigt, mangel på klogskab. Den skyldes, at det nuværende flertal repræsenterer nogle ganske bestemte samfunds-, eller må jeg have lov til at sige klasseinteresser, og derfor skyldes den deling af samfundet, der her er tale om, heller ikke en bestemt viljesakt, men nogle økonomiske forhold, en international økonomisk krise, hvor kurven godt nok kan gå lidt opad nu og da, men på et langt lavere niveau end tidligere, og et forældet samfundsøkonomisk system.

Derfor kan modspillet til denne regering og dette flertal ikke bestå i et forsøg på at genoprette tidligere tiders harmoni, på at føre en lidt klogere politik eller på at lappe lidt bedre hist og pist.

Modspillet må bestå i at besvare denne borgerlige klassepolitik med en klassepolitik på lønarbejdernes betingelser, både de beskæftigedes og de arbejdsløses. En sådan klassepolitik modsvarer det store flertals interesser, men den indebærer unægtelig konfrontation med de kræfter, der dikterer i dag.